ไล่หรี่รอยเหลี่ยมรัก

Story of love

กนิษวิญา

Story of love
ไล่หัวใจ
เหลี่ยมรัก
กนิษฐิญา

เล่ห์ร้อยเหลี่ยมรัก

แต่งโดย กนิษฐา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-131-2

ราคา 289 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอบจิตวิวัฒน
บรรณาธิการ	ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ นาจริญ ชุลีพร ปิญาติ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นพดล คงศาหลอง กอบกุล แซ่อึ้ง
ออกแบบปก	Golf
ออกแบบรูปเล่ม	นรนนพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์ที่	กพพิมพ

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง ดินแดง กรุงเทพฯ 10310

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

http://www.greenmindbook.com

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถ.รามคำแหง ดินแดง กรุงเทพฯ 10310

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครสมาชิกรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

คำนำ

สวัสดีค่ะผู้อ่านที่น่ารักทุกท่านของกนิษวิญา และแล้วเราก็ได้พบและพูดคุยกันอีกนะคะ นิยายเรื่อง 'เล่ห์ร้อยเหลี่ยมรัก' เป็นเรื่องที่ 9 ของผู้เขียนแล้ว แต่ก็ยังดีใจและตื่นเต้นทุกครั้งเวลาที่หนังสือกำลังจะออกมาเป็นเล่มค่ะ นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักที่เกิดขึ้นพร้อมกับเล่ห์กลต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวของคนทั้งสอง แถมคุณฟรานส์พระเอกของเรื่องก็ปากหนักเหลือเกิน รักให้ตายยังไงก็ไม่ยอมบอกว่ารักเสียที งานนี้ลุ้นกันจนเหนื่อยค่ะ

จุดเริ่มต้นของนิยายเรื่องนี้อาจจะเป็นเพราะผู้เขียนเป็นคนที่ชอบเครื่องบินขับไล่มาก ๆ ชอบดูภาพยนตร์สงคราม ยิ่งถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเครื่องบินรบหรือว่าเรือรบนี่จะชอบมาก ถ้าคนที่เคยอ่านในเว็บเด็กดีจะทราบค่ะเพราะผู้เขียนจะใส่รายละเอียดของเครื่องบินไปเยอะพอสมควร และผู้เขียนก็ชอบนักบินขับไล่ด้วย แต่จะเอามาเป็นพระเอกก็กระไรอยู่ เลยจัดการไปเป็นพระรองแทน เพื่อนพระเอกคนนี้ก็เป็นคนฉลาด รักเพื่อน และที่สำคัญหื่นไม่แพ้พระเอกของเราเลยล่ะค่ะ ถ้าอ่านแล้วอย่าลืมกลับมาบอกกันบ้างนะคะ ว่าชอบใครมากกว่ากัน

กว่าที่เล่ห์ร้อยเหลี่ยมรักจะออกมาสู่สายตานักอ่านได้ ผู้เขียนต้องขอบคุณสำนักพิมพ์กรีนมายด์ และกองบรรณาธิการทุกคนที่ช่วยขัดเกลา และอดทนกับผู้เขียนคนนี้ตลอดมา ขอบคุณน้องชายสุดที่รักที่สรรหาหนังสือเกี่ยวกับเครื่องบินภาพยนตร์สงครามเกี่ยวกับเครื่องบินมาให้ดูบ่อยๆ ขอบคุณ คุณขอให้สมปรารถนา คุณกระเช้าดอกไม้ คุณฝน และนักอ่านทุกท่านที่ตามอ่านในเว็บไซต์ตลอดมา และทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยถึงด้วยนะคะ ขอบคุณน้องบี น้องบีม น้องอุ๊ ที่คอยให้กำลังใจถามไถ่เรื่องงานตลอด ขอบคุณพี่ณี นักอ่านและพี่สาวที่น่ารักซึ่งยังอยู่ในหัวใจของผู้เขียนตลอดไป ขอบคุณทุกคนจริง ๆ ค่ะ

ติดตามข่าวสารนิยาย และพูดคุยกันได้ที่หน้าแฟนเพจกนิษวิญา http://www.facebook.com/Kanitwiya.author นะคะ

รักผู้อ่านเสมอมาค่ะ
กนิษวิญา

เล่ห์ร้อยเหลี่ยมรัก

ตัวอย่าง

เจ้าพ่ออาวุธสงคราม

ช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดกำลังเกิดขึ้น เมื่อท้องฟ้าภายนอกเริ่มมืดครึ้มด้วยเมฆฝน เช่นเดียวกับภายในห้องทำงานที่ประดับตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์เนื้อดีโทนสีดำขาวที่สร้างบรรยากาศชวนสะพรึงนั้น ได้ปรากฏร่างกำยำของชายหนุ่มวัยสามสิบห้าปี ผู้กุมบังเหียนกิจการและเป็นเจ้าของตึกสูงระฟ้าแห่งนี้ บุรุษหนุ่มผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ ผมสีน้ำตาลเข้มเช่นเดียวกับดวงตาคมดุของเขา ซึ่งกำลังเลื่อนไปตามเอกสารที่ทางรัฐบาลเพิ่งส่งมาให้สดๆ ร้อนๆ เช่นเดียวกับคิ้วดกหนาที่เริ่มขมวดเป็นปม ขณะอ่านข้อความนั้นอยู่อย่างเงียบเชียบ

ฟรานซิสโก้ อะลอนโซ โดมิงเกส เจ้าพ่อค้าอาวุธสงครามรายใหญ่ที่สุดในสเปน และเป็นอันดับสามของโลก เป็นรองเพียงบริษัทของล็อกฮีด มาร์ตินจากสหรัฐฯ และบีเออี ซิสเต็มส์จากอังกฤษเท่านั้น ด้วยความเป็นคนเด็ดขาดเฉียบคมที่ทั้งผลิต ศึกษาและค้นคว้าด้วยตัวเอง ทำให้ฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์ (Francisco Industries) สร้างกำไรได้อย่างมหาศาล ด้วยการทำยอดขายจากอาวุธยุทโธปกรณ์ไปได้ 3.13 หมื่นล้านดอลลาร์ คิดเป็นสัดส่วน 49% จากยอดขายทั้งหมด 6.43 หมื่นล้านดอลลาร์ มีกำไรสุทธิ 3.31 พันล้านดอลลาร์ด้วยกัน

แต่โบราณว่ายิ่งสูงก็ยิ่งหนาว และชายหนุ่มเจ้าของฉายาเอรีส หรือเทพเจ้าแห่งสงครามเองก็คิดเช่นนั้นด้วย เพราะทันทีที่ฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์ไต่จากอันดับสิบทะยานขึ้นสู่อันดับสามของโลก เมื่อไม่กี่ปีที่แล้ว มันก็มาพร้อมกับปัญหาทันที เนื่องจากเดิมทีฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์นั้นจะผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ประเภทเครื่องบินขับไล่ส่งแค่รัสเซียกับประเทศในแถบยุโรปเท่านั้น และทันทีที่สามารถส่งขายให้

กับกองทัพสหรัฐได้ ปัญหาซวนปวดหัวก็เริ่มตามมา ทำเอาชายหนุ่มดีกรีปริญญาเอกจากฮาร์วาร์ดถึงกับเครียดจัด

"มันไม่น่าจะเป็นไปได้ กระบวนการผลิตของเราไม่เคยพลาด แล้วเราก็ไม่เคยส่งของผิดหรือว่าอะไรทั้งนั้นที่สำคัญเราไม่เคยส่งของพวกนี้ให้เกาหลีเหนือแน่นอน" หนุ่มมาดเข้มเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเป็นอย่างมาก ที่เห็นว่าอาวุธที่ประทับตราประจำบริษัทของเขา ไปโผล่รวมกับภาพกลุ่มคนต้องสงสัยในเกาหลีเหนือ และทำให้ถูกเพ่งเล็งทันทีว่า เขาอาจจะร่วมมือกับทางนั้นก่อสงครามขึ้นมา

คู่สนทนาได้แต่ก้มหน้านิ่ง เพราะถึงแม้ว่าจะมีตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหมก็จริง ทว่าเรื่องอิทธิพลต่างๆ นั้นยังไม่สามารถเทียบกับหนุ่มรุ่นลูก ผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายคนนี้ได้เลย

"ผมขอเวลาตรวจสอบเรื่องพวกนี้ก่อน" ฟรานซิสโก้เอ่ยเสียงเนือยๆ เมื่อเห็นว่ารัฐมนตรีคราวพ่อที่นั่งอยู่ตรงหน้านั้น ไม่ได้ออกความคิดเห็นอะไรเลย ทั้งที่ตอนแรกตั้งใจจะมาลากคอเขาเข้าตะรางแท้ๆ จริงอยู่ที่อิทธิพลจากการทำงานของเขาจะมีมากมายล้นฟ้า จนขึ้นแท่นมาเป็นเบอร์หนึ่งของสเปน แต่เพราะความที่เขาไม่เคยทำผิดกฎหมายมาก่อน ทั้งยังบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนภาครัฐอยู่บ่อยๆ ทำให้ค่อนข้างกว้างขวาง และมีแค่คนเกรงใจทั้งนั้น

ท่านรัฐมนตรีอาวุโสค่อยๆ พยักหน้ารับ ก่อนจะลาถอยออกไป ตอนนี้เขารู้แล้วว่าฟรานซิสโก้ หรือเอรีสที่ทุกคนพากันขนานนามนั้นน่ากลัวเพียงไร ไม่จำเป็นต้องใช้น้ำเสียงดังกับห้อง และไม่จำเป็นต้องให้บอดี้การ์ดร่างยักษ์มาคอยคุ้มกันอยู่ตลอดเวลา แต่ก็เหมือนกับว่ามีม่านหมอกอำมหิตคอยแผ่ซ่านออกจากตัวของชายหนุ่มได้ เพียงแค่สบตาที่แสนจะเย็นชาคู่นั้นก็พอแล้ว ที่จะทำไขสันหลังเย็นวาบขึ้นมา

ฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์ถูกจัดตั้งขึ้นมาเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ในชื่อเกอรา-อินดัสตรีส์ ที่แปลว่าอุตสาหกรรมแห่งสงคราม โดยบิดาของเขาและเพื่อนๆ ร่วมกันก่อตั้งขึ้น ด้วยความที่เป็นอัจฉริยะทางด้านคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์และเครื่องยนต์ทำให้ราอูล บิดาของเขาสามารถนำพากิจการของตนเองขึ้นมาติดอันดับหนึ่งของสเปน

และเมื่อบิดาของเขาเสียชีวิตลง ฟรานซิสโก้จึงขึ้นแท่นซีอีโอของอาณาจักรที่เต็มไปด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์แห่งนี้ พร้อมกับเปลี่ยนชื่อเป็นฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์มาจนถึงปัจจุบัน

เมื่อขึ้นแท่นเป็นผู้บริหารเต็มตัวแล้ว ฟรานซิสโก้จึงค่อยๆ เปลี่ยนจากอุตสาหกรรมค้าอาวุธลงความทั้งหมดมาเน้นที่เครื่องบินรบ และขีปนาวุธเท่านั้น ด้วยความสนใจเครื่องบินขับไล่เป็นทุนเดิมบวกกับที่ธรรศ แมคอีเชอร์เพื่อนสนิทของเขาเองก็สนใจเรื่องนี้เช่นกัน ทำให้การคิดค้นและพัฒนาเครื่องบินขับไล่รุ่นต่างๆ ของฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก จากที่เคยส่งให้รัสเซียเพียงประเทศเดียว ตอนนี้พวกเขาก็สามารถส่งเครื่องบินให้กับกองทัพสหรัฐฯ ได้ด้วย โดยที่มีนาวาอากาศเอกธรรศ เพื่อนสนิทของเขาที่เป็นหนึ่งในนักบินขับไล่ของกองทัพอากาศสหรัฐเป็นผู้นำเข้าสินค้าของเขา

เพราะความรุ่งเรืองของกิจการ และความเป็นคนเฉียบขาดของชายหนุ่มที่กล้าได้กล้าเสีย กล้าคิด และลงมือทำตามนิสัยของนักวิทยาศาสตร์ ทำให้เขาเป็นตัวอันตรายในแวดวงธุรกิจ ถูกยกอันดับให้เป็นผู้ทรงอิทธิพลอันดับหนึ่งของสเปน และได้รับฉายาว่าแอรีส[1] หรือเทพเจ้าแห่งสงครามตามความเชื่อของชาวกรีก-โรมันในที่สุด

แต่ก็ใช่ว่าจะมีแค่ชื่อเสียงด้านความสำเร็จเท่านั้น แต่ฟรานซิสโก้ยังพ่วงชื่อเสียงทางด้านความเย็นชาและเปลี่ยนผู้หญิงเป็นว่าเล่นด้วย จะว่าเป็นเพราะความรูปหล่อเข้าใจอย่างเดียวก็ไม่ใช่ แต่เพราะเจ้าตัวเป็นคนมีเสน่ห์อย่างมหาศาล เพียงแต่เขาก็ไม่เคยคิดจะตกลงปลงใจกับใครหน้าไหนทั้งนั้น ไม่ว่าจะดารานางแบบลูกท่านหลานเธอผู้ลากมากดี หรือว่านางฟ้านางสวรรค์จากไหน ฟรานซิสโก้ก็ไม่เคยเรียกใช้ซ้ำสองเลยแม้แต่คนเดียว ตลอดชีวิตวัยหนุ่มจนมาถึงวัยสามสิบห้าปีของเขาจะมีก็แต่...

สาวน้อยชาวเอเชียคนหนึ่งเท่านั้น ที่ทำให้เขาติดใจได้อย่างไม่น่าเชื่อ เธอ

---

[1] แอรีส (Aes) เทพแห่งสงคราม บุตรของ ซูส กับ เฮร่า ลัดว์ประจำพระองค์คือเหยี่ยว และสุนัขมังกรไฟ (บางตำราว่าเป็นนกแร้ง) เทพองค์นี้มีเทพที่เป็นน้องสาว ชื่อว่า อีริส เธอคือ เทพีแห่งการวิวาท

คือคนที่เขานึกถูกใจทันที ตั้งแต่แรกเห็นเธอที่คอนแวนต์ซึ่งอยู่ติดกับโบสถ์แห่งหนึ่งในเมืองมาดริด หลังจากนั้นเขาก็พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เธอมา ด้วยการอุปการะเธอต่อหลังจากที่เรียนจบจากคอนแวนต์ เพื่อให้หญิงสาวได้เรียนอย่างที่ต้องการ แล้วในที่สุดเขาก็ได้สาวน้อยแสนหวานคนนั้นมาไว้ในครอบครอง แต่หญิงสาวก็ใจแข็งซะมัดยาด ไม่ว่ายังไงก็ไม่ยอมเขาเสียที ทั้งยังแก่นกะโหลกเสียจนเขาปวดหัว ถึงขนาดตั้งกฎว่าให้เธอเรียนจบก่อน แล้วจะยอมเป็นของเล่นให้เขา แต่พอเอาเข้าจริงๆ เธอก็ไม่ยอมเข้าเรียนเพื่อถ่วงเวลาเอาไว้

จนกระทั่งเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว การรอคอยของเขาก็สิ้นสุดลง เมื่อแม่นกน้อยในกรงทองของเขายอมตกลงปลงใจด้วย แต่น่าแปลกที่เธอขอปิดตาเขาไว้ และคุมเกมเองทั้งหมด ประสบการณ์แปลกใหม่ที่ได้รับทำให้ชายหนุ่มถึงกับติดใจ แม้จะไม่เคยเรียกผู้หญิงหน้าไหนเป็นครั้งที่สอง แต่เขาก็อยากที่จะกลืนน้ำลายตัวเองเพราะเธอคนนี้เสียจริง แต่ก็ทำไม่ได้เพราะแม่เจ้าประคุณชิงหอบผ้าโบยบินออกจากกรงทองของเขาไปเสียแล้ว แม้ว่าจะใช้ลูกน้องมือขวาออกไปตามหานานนับสัปดาห์ แต่ก็ยังไม่เจอตัว

คิดมาถึงตรงนี้ทีไรก็ทำให้หัวเสียได้ทุกครั้ง ร่างสูงรอจนแขกที่ไม่ได้รับเชิญออกไปแล้ว ก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินออกไปหาเลขาที่อยู่ด้านนอกห้องทำงาน พร้อมกับสั่งงานไว้ ก่อนที่จะรีบออกไปจากบริษัทอย่างเร่งด่วน

"ธรรศ ตอนนี้แกอยู่ที่ไหน" มหาเศรษฐีหนุ่มต่อสายไปหาเพื่อนสนิทของตนเอง ธรรศเป็นหนุ่มอเมริกันผู้มีเชื้อสายไทยผสมอยู่น้อยนิดจากผู้เป็นยาย เขาเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีฟ้าเจิดจ้า หน้าตาหล่อเหลาคมคาย ชายหนุ่มเป็นนักบินขับไล่ของกองทัพสหรัฐ และเป็นลูกค้าคนสำคัญของเขา

"อยู่ที่ทะเลทรายเนเวด้า จะมีการบิน G* เพื่อทดสอบนักบินขับไล่คนใหม่กับเครื่องบินของแกที่ฉันเพิ่งสั่งไปนั่นแหละ ว่าแต่มีอะไรวะถึงได้โทรมาเวลางาน"

---

* ดูรายละเอียดด้านหลัง

"ฉันมีปัญหา ไม่สิ ต้องบอกว่าฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์กำลังมีปัญหา"

"จะหาลูกมืออีกคนว่างั้น" ปลายสายหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี "ให้เลิกงานก่อนค่อยว่ากัน เดี๋ยวทดสอบเสร็จเมื่อไหร่ ฉันจะบินไปหาแกที่มาดริด"

"แกว่างขนาดนั้นเลยหรือไง"

"หรือแกจะมาหาฉันที่เนเวด้าล่ะ รออยู่ที่นั่นแหละเดี๋ยวไป"

"เออ"

พอฟรานซิสโก้วางสายจากเพื่อนสนิทของเขาแล้ว ชายหนุ่มก็เดินทางไปคฤหาสน์โดมิงเกสที่อยู่ไม่ไกลจากสำนักงานของเขานัก ตั้งใจว่าจะไปรับข่าวดีจากโดมินิก ลูกน้องมือขวาของตนที่หายหัวไปนานร่วมสัปดาห์แล้ว หลังจากที่ได้รับมอบหมายงานชิ้นสำคัญไป แต่เมื่อติดต่อไปแล้วก็พบว่า ยังไม่มีข่าวความคืบหน้าอะไรเลย

"ให้มันได้อย่างนี้สิวะ" เสียงเข้มสบถออกมาเบา ๆ ก่อนที่เขาจะดับความขุ่นมัวของตนเอง ด้วยการเดินเข้าไปในห้องแล็บภายในคฤหาสน์หลังงามของตนเอง แล้วมองแบบร่างคร่าว ๆ ของเจ้าเครื่องบินขับไล่ลำใหม่ ที่ตั้งใจจะพัฒนาแล้วส่งขายให้กองทัพอากาศสหรัฐฯ แข่งกับเจ้าเครื่องบินขับไล่ที่มีสมรรถภาพดีที่สุดในโลกของล็อกฮีด มาร์ตินที่กำลังสร้างรายได้ให้กับบริษัทยักษ์ใหญ่นี้ให้จงได้

ร่างสูงใหญ่ของฟรานซิสโก้ก้ม ๆ เงย ๆ กับแบบเครื่องบิน และสมการมากมายที่เขากำลังคิดค้นอยู่ จนไม่ได้สังเกตว่าเวลามันผ่านไปเท่าไหร่แล้ว กระทั่งเสียงเตือนจากประตูทางเข้าห้องแล็บดังขึ้น เป็นสัญญาณให้รู้ว่า พื้นที่ส่วนตัวของเขากำลังมีผู้บุกรุกเข้ามา

"ว่ายังไงริก้า" เขาเรียกชื่อสาวใช้ร่างเพรียวของเขาออกมา โดยที่ไม่ต้องหันไปมองเลย เนื่องจากเซนเซอร์หน้าประตูส่งสัญญาณภาพเข้ามาที่หน้าจอมอนิเตอร์บนโต๊ะทำงาน ให้เขารู้ตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาแล้ว

"คือว่าคุณซิฟกลับมาแล้วค่ะ"

"รออีกสิบนาทีเดี๋ยวฉันออกไป บอกซิฟให้รอที่ห้องรับแขกก็ได้ ไม่ต้องเข้าไปในเรือนเล็กหรอก"

"ค่ะคุณฟรานส์"

ฟรานซิสโก้หันกลับมาจัดการเก็บเอกสารและแบบงาน ซึ่งเป็นความลับสุดยอดเข้าที่ แล้วล็อคด้วยระบบนิรภัยสุดไฮเทคของตนเองอีกครั้ง จากนั้นจึงเดินออกจากห้องทดลองส่วนตัว กลับเข้ามาในห้องโถงใหญ่ และพบว่าร่างบางสูงเพรียวในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนทะมัดทะแมงของว่าที่คุณหมอซิฟ หรือนักศึกษาแพทย์ซิลย่า ไรท์ บุคคลที่เขาอุปการะมาแบบไม่มีความนัยแอบแฝง และผูกพันไม่ต่างจากน้องสาวมาถึงแล้ว

ใบหน้าคร้ามเข้มที่แทบไม่เคยยิ้มของฟรานซิสโก้ผ่อนคลายลงมาก เมื่อเห็นลูกสาวเพื่อนสนิทของพ่อที่จบชีวิตไปพร้อมกับพ่อของเขาด้วยอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งเกอรา อินดัสตรีส์ขึ้นมา ตอนนั้นซิลย่ามีอายุเพียงสี่ขวบเท่านั้น และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็คอยดูแลเธอตลอดมา และยกให้เธอเป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของเขา

"สวัสดีค่ะ คุณฟรานซิสโก้" สาวสวยยิ้มกว้าง เมื่อเห็นว่าเจ้าของบ้านร่างใหญ่กำลังเดินมาหาเธอ ก่อนจะยิ้มตอบกลับมา

"เจอกันทีไรก็ต้องเตือนทุกทีสิน่า เมื่อไหร่จะเรียกพี่ให้มันดีกว่านี้ล่ะซิฟ เธอเหมือนน้องสาวของพี่นะ อยู่ด้วยกันมาเป็นยี่สิบปีแล้วนี่นา"

"แต่ว่า..."

"เอาเถอะน่า ถ้าไม่เรียกพี่ฟรานซิส ต่อไปก็ไม่ต้องมาบ้านนี้อีก ตกลงมั้ย"

"อย่าบังคับกันแบบนี้สิคะ" ว่าที่คุณหมอสาวทำหน้าบึ้ง ก่อนจะพยักหน้าตอบอย่างอับจนหนทาง "เอาอย่างนั้นก็ได้ค่ะพี่ฟรานส์ แต่ที่ฉันมาเพราะว่าจะมาตรวจอาการพี่ก่อน เห็นว่าไม่ค่อยสบาย"

"ไม่ได้เป็นอะไรมากหรอกน่า" ชายหนุ่มบอกปัด จนคนที่มีจรรยาบรรณในอาชีพของตนถึงกับถอนหายใจในความดื้อรั้นของคนที่เธอเรียกว่าพี่ชาย

"โหมงานหนักเกินไปแน่ๆ ค่ะ มาค่ะ เดี๋ยวฉันขอดูหน่อย" ว่าแล้วก็จัดการจับร่างสูงของเจ้าพ่ออาวุธสงครามรายใหญ่ของสเปนให้นั่งลงกับโซฟา ก่อนที่อุปกรณ์การแพทย์ต่างๆ จะถูกขนออกมา แล้วว่าที่คุณหมอสาวก็เริ่มตรวจอาการของ

เขาทันที หญิงสาวถอนหายใจออกมาน้อยๆ ก่อนจะยิ้มเย็นให้คนบ้างานอย่างฟราน-ซิสโก้

"พี่ฟรานส์โหมงานหนักเกินไป ทำไมช่วงนี้ไม่พักบ้างล่ะคะ"

"มีเรื่องเครียดๆ นิดหน่อยน่ะ ไม่ต้องห่วงพี่หรอกน่า"

"เรื่องเครียดๆ ที่ว่านี่คือเรื่องผู้หญิงหรือเปล่าคะ" คนรู้ทันจ้องหน้าเขานิ่งจนชายหนุ่มหัวเราะออกมาอย่างถูกใจ

"เอาเวลาที่มายุ่งเรื่องของพี่ กลับไปหาแฟนดีกว่ามั้ยซิฟ ใช้ไม่ได้เลยนะ ...ที่อยู่มาป่านนี้ยังไม่มีแฟนซักคน"

"ก็พวกผู้ชายมันเจ้าชู้ ฉันดูจากพี่มาหลายปีแล้วค่ะ ตั้งแต่โตมาก็ว่าได้เปลี่ยนผู้หญิงอาทิตย์ละคนแบบนี้ไม่ไหวหรอก ฉันไม่อยากเป็นตัวสำรอง หรือว่าถูกเขี่ยทิ้งง่ายๆ หรอกค่ะ พวกผู้ชายน่าเบื่อจะตาย" ริมฝีปากบางเฉียบยิ้มเหยียดจนคนมองหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น ก่อนจะพูดออกไปด้วยน้ำเสียงเย็นๆ

"ก็ถ้าใครหน้าไหนมันกล้าทิ้งว่าที่คุณหมอซิฟ น้องสาวคนเดียวของพี่ได้ พี่ไม่เอามันไว้แน่ กว่ามันจะรู้ตัวมันคงได้ตั๋วเที่ยวเดียวไปทัวร์นรกแล้ว"

"พี่ก็เป็นเสียอย่างนี้ล่ะนะ ใครๆ ถึงพากันกลัวพี่กันหมด พี่โตแล้วนะคะ อย่าใจร้อนตัดสินคนด้วยลูกปืน หรือว่าลูกระเบิดเลยค่ะ" ซิลย่าอดถอนหายใจออกมาไม่ได้ ที่ปีแล้วที่เธอพยายามเตือนพี่ชายผู้มีพระคุณของตนเอง ที่ปีมาแล้วที่เธอเห็นว่าเขาใจร้อนและไม่เห็นใจใคร จนเธอกลัวว่าเขาจะบาปหนักไปมากกว่านี้ จึงตัดสินใจเรียนแพทย์แล้วช่วยเหลือผู้คน หวังจะลบล้างบาปให้เขาได้บ้าง

แต่เหมือนคนได้ฉายาเทพเจ้าแห่งสงครามจะไม่ได้ทุกข์ร้อนเลยแม้แต่น้อยกับคำตำหนิของเธอ มิหนำซ้ำยังยิ้มรับราวกับว่าเป็นคำชมเสียอีก

"ขอบใจนะซิฟที่เป็นห่วง แต่พี่ไม่เป็นอะไรแน่"

เมื่อหมดหนทางจะเถียง ซิลย่าจึงจำใจต้องพยักหน้าส่งๆ ไปอย่างนั้นแล้วคิดว่าตัวเองควรจะกลับไปตั้งใจทำงานรักษาคนไข้ ไต่โทษให้พี่ชายผู้มีพระคุณคนนี้จะดีกว่า

"ไปกินข้าวกันเถอะซิฟ อ้อ...แล้วต่อไปนี้ย้ายมาอยู่กับพี่ที่บ้านนี่แหละ เดี๋ยวจะให้คนไปขนของมาเลย ไม่ต้องอยู่บ้านเล็ก แล้วก็ไม่ต้องไปนอนที่หอ

ของมหาวิทยาลัยด้วย เดี๋ยวพี่ซื้อรถให้ใหม่ จะเอารุ่นไหนก็ดูๆ ไว้ซะจะได้ขับไปเรียนได้"

"แต่ว่า..."

"ถ้าไม่เอาก็ออกไปเลย แล้วไม่ต้องมาให้พี่เห็นอีก" เสียงเข้มยื่นคำขาดเสียจนหญิงสาวตีหน้ายุ่ง เพราะไม่รู้จะปฏิเสธพี่ชายที่แสนดีกับเธอคนนี้ได้อย่างไร สุดท้ายก็ต้องพยักหน้าออกไปอีกครั้งจนได้ พลางคิดในใจอย่างหมั่นไส้นิดๆ ว่านอกจากจะชอบออกคำสั่งกับคนอื่นแล้ว ยังจะมาบ้าอำนาจกับเธอต่ออีก

ฟรานซิสโก้ยิ้มอย่างพอใจ ที่เห็นน้องสาวคล้อยตาม จากนั้นจึงเดินนำร่างเพรียวของซิลย่าเข้าไปในห้องอาหารเพื่อรับประทานอาหารเย็น

"เมื่อไหร่จะเรียนจบ แล้วจะต่อด้านไหนเป็นพิเศษมั้ย"

"ตอนนี้ก็เหลือเก็บเคสที่โรงพยาบาลอีกไม่เท่าไหร่ค่ะ ถ้าจบแล้วฉันอยากเรียนด้านศัลยศาสตร์ค่ะ แต่ว่าจะไม่รบกวนเงินพี่ฟรานส์แล้ว" พูดแล้วก็ต้องหลบสายตากร้าวของชายหนุ่มตรงหน้า ทันทีที่ได้ยินว่าเธอจะไม่รบกวนเขา ก่อนจะรีบกล่าวออกมาด้วยเสียงอ่อยๆ เมื่อเห็นว่าดวงตาคมกริบของเขายังมองมาที่เธอราวกับจะขู่อาฆาตก็ไม่ปาน

"ซิฟ..."

"ที่ไม่อยากรบกวน ไม่ใช่เพราะว่าอะไรหรอกค่ะ แต่ว่าพี่ฟรานส์ก็เหนื่อยที่จะต้องดูแลฉันมานานแล้ว แล้วฉันก็มีเงินเก็บมากพอที่จะเรียนต่อแล้วด้วย" ข้ออ้างต่างๆ นานาถูกยกขึ้นมา ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ใช่อย่างนั้นเลยแม้แต่น้อย ทว่าสาเหตุที่เธอไม่อยากจะรบกวนเขาแล้ว เพราะปีปากของคนอื่นที่ชอบคาดเดากันไปต่างๆ นานาว่าเธอคือผู้หญิงของฟรานซิสโก้บ้างล่ะ เป็นเมียเก็บบ้างล่ะ อีกฝ่ายจึงส่งเสียเธอทุกอย่างแบบนี้

แต่มีหรือที่ชายหนุ่มผู้มากประสบการณ์อยู่ในวงสิงสาราสัตว์มาเกือบทั้งชีวิตอย่างเขาจะดูไม่ออกว่า ดวงตาสีเขียวเจิดจ้าของหญิงสาวตรงหน้านั้นยังมีแววไม่สบายใจซ่อนอยู่มากมาย และเท่าที่เขาได้ยินมาบ้าง แต่ละข้อกล่าวหามันก็สาหัสสากรรจ์ไม่น้อยทีเดียว

"บอกกี่ครั้งแล้วว่าไม่ต้องคิดมาก ไม่มีใครว่าอะไรเธอทั้งนั้นหรอกซิฟ พี่

เปิดตัวว่าเธอคือน้องสาวก็คือน้องสาว ถึงพี่จะเคยอุปการะผู้หญิงไว้เป็นเด็กในสังกัด แต่กับเธอมันไม่ใช่ แล้วถ้าใครมันกล้าคิดอกุศลกับเธออีกล่ะก็ พี่จะตามไปกระทืบ แล้วเอาเลือดหัวมันออกเอง"

"เราห้ามความคิดคนไม่ได้หรอกค่ะ" สาวน้อยบ่นอุบ "ฉันขอเก็บเงินเรียนต่อเฉพาะทางเองนะคะพี่ฟรานส์ ขอแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว ให้ฉันมีโอกาสได้ภาคภูมิใจในตัวเองบ้างนะคะ"

"แล้วจะเรียนต่อที่ไหนล่ะ คิดไว้หรือยัง"

"ตั้งใจว่าจะไปต่อที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย หรือไม่ก็ที่เอ็มไอที* ค่ะ" สาวน้อยกล่าวเสียงใสอย่างอารมณ์ดีทันทีที่ได้พูดเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาของตน ขณะที่ผู้อาวุโสกว่าได้แต่พยักหน้ารับ แล้วยกมือขึ้นโยกศีรษะเล็กของซิลย่าอย่างเอ็นดู

"ตั้งใจไปเรียนที่อเมริกาก็ดีแล้ว พี่จะได้ไม่ต้องห่วง"

"ทำไมเหรอคะ"

"เดี๋ยวจะฝากเพื่อนให้คอยดูแลเราน่ะสิ ถ้าเกิดใครกล้าบังอาจมาเกาะแกะน้องสาวพี่ล่ะก็ มันตายแน่ๆ" ไม่ใช่แค่น้ำเสียงเท่านั้น แต่หน้าตาของคนพูดก็พลอยแข็งกร้าวขึ้นไปอีกเท่าตัว ทั้งที่ปกติแค่ทำหน้าเฉยๆ ก็ทั้งดุทั้งโหดแล้ว ตอนนี้ก็ยิ่งน่ากลัวเข้าไปกันใหญ่

"อ้าว...แล้วไหนทีแรกบอกว่าฉันไม่ได้เรื่องที่หาแฟนไม่ได้ซักทีไงคะ พี่ฟรานส์" ร่างเพรียวแกล้งกระตุกหนวดเสือ เพราะรู้ดีว่าเสือตัวนี้ไม่มีทางโกรธเธอจริงๆ แน่ แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฟรานซิสโก้ถึงกับถอนหายใจออกมาอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เพราะถ้าเป็นคนอื่นมาลองดีกับเขา ป่านนี้หนังหัวมันคงไม่เหลือแล้ว

"ก็พวกผู้ชายมันร้าย อยู่เป็นโสดกับพี่นี่แหละดีแล้ว"

ว่าที่คุณหมอซิลย่าหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะยิ้มหวานให้ผู้ปกครองของเธอ พลางตักอาหารให้เขาทีละอย่าง ก่อนจะเริ่มชวนคุยอย่างออกรส

"ยังหากอบัวไม่เจออีกเหรอคะ"

"ไซ่" คนตอบเสียงแข็งขึ้นมาทันทีอย่างไม่สบอารมณ์ เพราะตั้งแต่เจ้าหล่อนหนีออกไป เขาก็แทบไม่มีอารมณ์กับเรื่องอย่างว่าเลย "แล้วเราล่ะ รู้หรือเปล่าว่า

* ดูรายละเอียดด้านหลัง

กอบัวจะหนีไปไหนได้บ้าง เห็นปกติสนิทกันจะตาย"

"ไม่ทราบสิคะ กอบัวเขาความลับเยอะ ไม่บอกอะไรฉันซักอย่าง ยกเว้นแต่เวลาจะให้ช่วย"

"เด็กนั่นมันจอมเจ้าเล่ห์" พ่อค้าอาวุธสงครามนึกไม่สบอารมณ์ขึ้นมาทันที พลางคาดโทษสาวแสบไว้ในใจว่า ถ้าเจอตัวเมื่อไหร่เขาจะจัดการทบต้นทบดอกแม่เจ้าประคุณให้สาสมเลยทีเดียว

ริมฝีปากบางสีสดของซิลย่า ทำท่าเหมือนจะเอ่ยอะไรบางอย่างออกมาทันทีที่เห็นท่าทางกรุ่นๆ ของพี่ชาย แต่ก็ได้แต่อ้าปากพะงาบๆ อยู่อย่างนั้น เพราะเสียงโทรศัพท์มือถือของฟรานซิสโก้ดังขึ้นเสียก่อน

"ว่าไงธรรศ...เออ จะมาก็มา เดี๋ยวฉันรอ...เออ" เสียงเข้มพูดกับเพื่อนของตนเอง ก่อนจะรับปากอยู่สองสามคำแล้ววางสายลงไป จากนั้นก็กลับมาตั้งหน้าตั้งตากินต่อ ท่ามกลางสายตาคาดคั้นของน้องสาว เพราะเท่าที่เคยได้ยินฟรานซิสโก้พูดถึงนักบินหนุ่มนักรักคนนั้น ก็พาลไม่ชอบหน้าเขาเสียแล้ว คนอะไรทั้งกะล่อนเจ้าชู้ อันธพาล บ้าพลัง เอะอะก็ใช้แต่กำลัง ดูท่าทางนิสัยคงไม่ต่างจากฟรานซิสโก้เลยแม้แต่นิดเดียว

"จะชวนกันไปทำอะไรหรือเปล่าคะ"

"ไม่ใช่หรอก" คนถูกซักจิบน้ำเข้าไปอึกใหญ่ ก่อนจะกล่าวต่อ "ธรรศจะมาหาพี่เรื่องปัญหาของฟรานซิสโก้ อินดัสตรีส์น่ะ มาก็ดีแล้วจะได้รู้จักกันไว้ เพราะถ้าเราไปเรียนต่อเมื่อไหร่ พี่จะฝากเราไว้กับธรรศ ไอ้นี่มันไว้ใจได้"

"ถ้าอย่างนั้นฉันอยู่คนเดียวดีกว่าค่ะ" ซิลย่าทำท่าขนพองสยองเกล้าขึ้นมาทันที เพราะขืนให้ไปอยู่กับคนแบบนั้น เธอยอมออกไปผจญโลกกว้างคนเดียวเสียยังดีกว่า

"เพื่อนพี่มันไว้ใจได้จริงๆ ไม่ต้องกลัวมันหรอก เอาเถอะ มาเมื่อไหร่จะได้เจอกันเสียที พี่จะได้เบาใจด้วย ถ้าเราอยู่กับมัน"

ใช่...เขาอาจจะเบาใจ แต่คนที่หนักใจตอนนี้กลับเป็นว่าที่คุณหมอสาวเสียแล้ว และเมื่อหมดหนทางจะคาดคั้น เธอก็ได้แต่ระบายลมหายใจออกมาเสียง

ยาวเหยียด แล้วก้มหน้าก้มตาทานต่อไปเงียบ ๆ ทว่าในหัวกลับกำลังเริ่มคิดไปต่าง ๆ นานาว่า ถ้าต้องไปอยู่ในความดูแลของนักบินบ้ากามคนนั้นจริง ๆ เธอจะทำยังไง

ตัวอย่าง

ปริศนาที่คาใจ

อาคารผู้โดยสารที่กำลังคลาคล่ำไปด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ทำให้ร่างบอบบางของสาวเอเชียที่สูงไม่ถึงห้าฟุตสามนิ้วดีถึงกับเริ่มหน้ามืดตาลาย จนต้องหาที่นั่งพักภายนอกอาคารผู้โดยสารของท่าอากาศยานมาดริด บาราคัส* ทันทีก่อนจะเริ่มมองหาสายรถที่จะใช้เดินทางต่อไปได้

วงหน้าขาวเนียนเริ่มขึ้นสีนิดๆ เพราะยังไม่รู้จะหันหน้าไปทางไหน เธอเคยมาที่มาดริดเพียงแค่ครั้งเดียวพร้อมกับเจ้าถิ่นอย่างคาลอส สมิธ เพื่อนชายที่สนิทที่สุดในมหาวิทยาลัยของตนเองเท่านั้น แถมตอนนั้นเขายังเป็นไกด์ให้เธอ และกลุ่มเพื่อนอีกต่างหาก แต่การที่ต้องมาคนเดียวแบบนี้ก็ทำเอาหญิงสาวถึงกับทำอะไรไม่ถูกเลยทีเดียว

"คาลอสนะคาลอส ถ้าคุณไม่เคยช่วยฉัน ฉันไม่ต่อมาถึงที่นี่แน่ๆ" เสียงใสบ่นเป็นภาษาไทยด้วยความเคยชิน เพราะอย่างไรเสียที่นี่ก็ไม่มีคนที่เธอรู้จัก และคิดจะมาพูดกับเธอด้วยแน่ๆ สาวสวยร่างเล็กได้แต่มองซ้ายมองขวา ตั้งใจจะหาตัวช่วยอีกครั้ง แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นมาทันทีที่เปิดเครื่อง

"ถึงหรือยังครับ กอหญ้า" เสียงเข้มของปลายสายเอ่ยเรียกชื่อเล่นภาษาไทยของเธอได้อย่างชัดเจน ด้วยความที่รู้จักกันมาตั้งแต่ตอนเข้าเรียนใหม่ๆ

"ถึงแล้วน่ะสิคาร์ล คุณว่าพ่อคุณอยู่เมืองไหนนะ ฉันเริ่มงงแล้ว ไปไหนไม่ถูกเลย"

"ขอโทษจริงๆ กอหญ้า แต่ผมไม่ว่างไปด้วยจริงๆ" เสียงสำนึกผิดดังขึ้น

---

* ดูรายละเอียดด้านหลัง

มาทันที ใจจริงเขาไม่อยากให้เพื่อนของเขาเดินทางไปตัวคนเดียวแบบนั้นหรอก เพราะตอนแรกเขาจองตั๋วเครื่องบินไว้ เพื่อไปพร้อมกับหญิงสาว แต่เพราะติดเคสด่วนจริงๆ และเอกสารของพ่อก็สำคัญมากๆ ด้วย จึงต้องปล่อยให้อีกฝ่ายเดินทางไปตามลำพัง ซึ่งนอกจากกอหญ้าหรือมณีจันท์แล้ว เขาก็แทบไม่ไว้ใจใครเลยจริงๆ แล้วอีกอย่างมณีจันท์เป็นคนที่ครอบครัวของเขาคุ้นเคย และรู้ดีว่านอกจากความเป็นเพื่อนแล้ว เขายังให้ความสนใจมณีจันท์ในแบบคนรักด้วย เพียงแต่เธอยังคงบ่ายเบี่ยง และเห็นเขาเป็นแค่เพื่อนสนิทเท่านั้น

คาลอส สมิธได้ยินเสียงเพื่อนสาวของเขาถอนหายใจออกมาอีกระลอก ก่อนจะพูดต่อไปว่า

"ไม่เป็นไรหรอก ถือซะว่ามาเที่ยวด้วยก็ดี เพราะยังไงเรื่องค่าตั๋วเครื่องบินคุณก็จ่ายให้อยู่แล้วนี่นา"

"แต่ผมก็ยังรู้สึกผิดอยู่ดีนั่นแหละ ที่ส่งคุณไปคนเดียว"

"เอาน่า เลิกพูดเรื่องนี้เถอะค่ะ บอกมาซิว่าฉันจะไปบ้านคุณได้ยังไงคะ"

"ผมโทรไปบอกพ่อนานแล้ว เดี๋ยวคงจะมีคนไปรับ บ้านพ่อของผมอยู่ในอันดาลูเซีย เมืองเซบีย่า คุณไปไม่ถูกหรอกน่า กอหญ้า"

"แล้วฉันต้องรออีกนานมั้ยคะ" เสียงใสเริ่มอ่อนลง จนปลายสายเริ่มไม่มีสมาธิจะเรียนเลยทีเดียว

"อีกไม่นาน เดี๋ยวผมจะให้เบอร์คุณกับคนของพ่อ รับรองไม่เกินชั่วโมงจะต้องไปถึงแน่ๆ ไม่ต้องกลัวนะ"

"ค่ะ" วางสายแล้วก็ได้แต่นั่งรออย่างห่อเหี่ยวอยู่นาน แต่ก็ยังไม่เห็นวี่แววของคนที่จะมารับ เพราะหลังจากที่โทรมาให้เธอรออยู่ที่หน้าทางเข้าสนามบินแล้วก็ยังไม่เห็นว่าจะติดต่อกลับมาอีก มณีจันท์ได้แต่รอแล้วรอเล่า จนเริ่มจะไม่พอใจ จึงตัดสินใจเดินเข้าไปในนั่งตากแอร์ทางด้านในของสนามบินอีกครั้ง พร้อมๆ กับผู้คนที่เริ่มหนาตาขึ้นเรื่อยๆ แทบทุกวินาทีที่เวลาเดินผ่านไป

มือเรียวสวยเริ่มสางเส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวถึงเอวของตนเอง แล้วจึงมัดไว้ลวกๆ ก่อนจะผุดลุกขึ้นทันที ตั้งใจจะไปเข้าห้องน้ำเสียหน่อย แต่....

โครม!

จะเป็นเพราะความไม่ระวังของเธอ หรือเพราะความซุลมุนกันแน่ แต่ที่รู้ๆ ทั้งมณีจันท์ และร่างเล็กบอบบางพอกันของหญิงสาวคนที่พุ่งเข้ามาชนเธอเต็มแรง ถึงกับล้มก้นจ้ำเบ้าดูไม่จืดทั้งคู่ เสียงร้องโอดโอยของทั้งสองดังขึ้น โดยที่ต่างฝ่ายก็ต่างคลำสะโพกของตนเองป้อยๆ ด้วยความเจ็บ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองคู่กรณีของตน

มณีจันท์ถึงกับช็อครอบสอง ทันทีที่เงยหน้าขึ้นมาแล้วเห็นผู้หญิงเอเชียร่างเล็กที่สูงเท่าๆ เธอ รูปร่างบอบบางเหมือนเธอ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่กลมโตเหมือนเธอ ผมยาวถึงเอว ที่ถึงแม้ว่าจะถูกทำสีประกายแดงเพลิง แต่ดูที่โคนผมที่เพิ่งยาวออกมาก็รู้แล้วว่ามันมีสีน้ำตาลเข้ม เหมือนสีผมของเธอ จมูกโด่งพองามเหมือนเธอ และริมฝีปากสีสดที่เผยอขึ้นน้อยๆ เหมือนเธอทุกประการ ทำเอาสาวเรียบร้อยถึงกับอ้าปากหวอ เพราะตั้งแต่เด็กมาเธอก็เติบโตมาในฐานะลูกสาวคนเดียวของนายไพฑูรย์และคุณหญิงแพรวพรรณราย ก้องไพศาล เธอไม่เคยมีพี่น้องหรือว่าญาติสนิทรุ่นราวคราวเดียวกันเลยแม้แต่คนเดียว แล้วผู้หญิงคนนี้เป็นใครทำไมถึงมีหน้าตาที่เหมือนเธอราวกับพิมพ์เดียวเช่นนี้

และไม่ใช่แค่มณีจันท์คนเดียวเท่านั้น ที่ตกใจจนแทบสิ้นสติ เพราะอีกฝ่ายก็มองเธอตาค้างเช่นเดียวกัน เพราะผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้านั้นหน้าตาเหมือนกับเธอราวกับส่องกระจกเงา จะต่างก็แค่สีผมเท่านั้น

มณีอินอ้าปากค้างอยู่นานทีเดียว กว่าที่จะเปล่งเสียงพูดอะไรออกมาได้

"คุณ..." สาวผมสีแดงเพลิงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเบาหวิว ความตกใจแล่นปราดไปทั่วร่าง เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอมีแต่แม่ผู้ล่วงลับ และแม่อุปถัมภ์ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเท่านั้น หญิงสาวไม่มีพี่น้องที่ไหนแน่ๆ และที่สำคัญ เธอไม่เคยมีฝาแฝด!

แต่ไม่มีเวลาคิดอะไรแล้ว ปล่อยเรื่องผู้หญิงหน้าเหมือนคนนี้ไปก่อนเถอะ เพราะเธอมีเรื่องน่ากลัวมากกว่านั้นรออยู่ มณีอินรีบลุกขึ้น แล้วคว้ากระเป๋าออกไปทันที เพราะเกรงว่าถ้าอยู่ที่นี่นานกว่านี้ คนที่ติดตามสะกดรอยเธออยู่จะจับได้เสียก่อน

"เฮ้! คุณคะ ทำไม...คุณ!" มณีจันท์ร้องออกมาเสียงหลง เพราะกระเป๋า

ที่ผู้หญิงหน้าเหมือนคนนั้นหยิบไปมันคือของเธอเอง จะวิ่งตามไปก็ทำได้ลำบากเหลือเกิน เพราะเธอมีกระเป๋าใบใหญ่เป็นภาระด้วย แต่ถ้าจะไม่ตามไปเอาก็ไม่ได้ เพราะทั้งพาสปอร์ต บัตรเครดิต เงินสดรวมทั้งโทรศัพท์มือถือของเธออยู่ในนั้น หญิงสาวจึงพยายามมองหาร่างเล็กบางนั้น พลางร้องให้คนช่วยเหลือ แต่ก็กลับไม่มีใครสนใจเธอเลย เพราะตอนนี้ต่างคนต่างก็รีบเร่งแข่งกับเวลา เจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวก็ไม่ได้อยู่แถวนี้ อีกทั้งผู้คนก็เยอะมาก จนมณีจันท์เริ่มหมดหวัง

"จะบ้าตาย นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย!" เสียงหวานอยากจะสบถออกมาดังๆ ให้หายเจ็บใจ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะมันไม่ใช่นิสัยของเธอ ในที่สุดหญิงสาวใจเย็นก็ตั้งสติแล้วเดินกลับไปเก็บกระเป๋าสะพายใบใหญ่ ที่มีเสื้อผ้าติดมาสองสามชุดของผู้หญิงคนนั้นขึ้นมา ก่อนจะรื้อค้นหาชื่อที่อยู่ของเธอ เพื่อจะไปติดต่อประชาสัมพันธ์เรียกตัวผู้หญิงหน้าเหมือนคนนั้นมาได้ และแล้วเธอก็พบทั้งพาสปอร์ตหมดอายุ บัตรประชาชนที่บอกว่าเธอชื่อมณีอิน เทย์เลอร์ รวมถึงบัตรนักเรียนที่คอนแวนต์แห่งหนึ่งซึ่งเธอคิดว่าน่าจะอยู่ในมาดริด และสุดท้ายคือโทรศัพท์มือถือยี่ห้อดังที่ถูกปิดไว้

มณีจันท์รีบกดเปิดเครื่องทันที ตั้งใจว่าจะโทรหาญาติผู้ใหญ่ หรือใครก็ได้ที่พอจะช่วยเธอไปตามของสำคัญคืน แต่แล้วก็ต้องตกใจจนแทบทำโทรศัพท์หลุดมือเพราะมีสายโทรเข้ามาแทบจะทันทีที่เครื่องพร้อมทำงาน

"โดมินิก" อ่านทวนชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจออย่างสงสัย แต่ก็กดรับแต่โดยดี เพราะคิดว่าจะต้องเป็นคนรู้จักของผู้หญิงที่ชื่อมณีอินแน่ๆ แล้วจึงกรอกเสียงลงไปอย่างกระตือรือร้น แน่นอนว่าเธอพูดภาษาสเปนได้ เพราะคาลอสเป็นคนสอนเธอเอง

"สวัสดีค่ะ"

"คุณมณีอิน คุณอยู่ที่ไหนครับ ตอนนี้นายท่านเป็นห่วงมาก"

"ฉันอยู่ที่สนามบินค่ะ ตรงทางเข้าพอดี แต่ว่ามณีอินไปไหนไม่ทราบค่ะ ...คุณ คะ!" มณีจันท์ร้องเรียก แต่ก็ไม่ทันแล้วเพราะเขาวางสายไปก่อน เธอได้แต่สงสัยว่าคนอะไร ทำไมใจร้อนจริงๆ แล้วไหนจะน้ำเสียงดุดันนิดๆ ผ่านนั้นก็อีก มันทำให้หญิงสาวนึกกลัวขึ้นมาทันที แต่พอนึกๆ ดูแล้วเขาบอกว่า "นายท่าน" กำลังเป็นห่วงผู้หญิงที่ชื่อมณีอิน ทำให้เธอเริ่มวางใจว่า ท่านคนนั้นอาจจะเป็นพ่อของ